

perfecte  
vriendjes  
2



perfecte  
vriendjes  
2

René van den Abeelen

ISBN: 9789464652901

Alle teksten, coverontwerp & foto:

© René van den Abeelen

## 1 Feest!

De manier waarop onze twee nieuwe vriendjes in het leven staan is benijdenswaardig.

Ze zijn er dag in dag uit en doorlopend van overtuigd dat alles leuk is. Twentyfour/seven, zoals we dat tegenwoordig blijkbaar moeten noemen.

Natuurlijk is het prachtig als er een balletje wordt gegoid waar dan met een fantastische sprint achteraan gerend kan worden.

En vanzelfsprekend is het heerlijk om met een bloedgang die klimpaal te bedwingen.

Maar het kan al net zo schitterend zijn als het baasje gewoon langsloopt. Dat is dan al reden genoeg om sierlijk rechtopstaand sprongetjes te maken met de voorpootjes wijd uitgespreid en de handjes open. Niet dat er dan verder ook maar iets gebeurt, want na drie seconden is de concentratie alweer verbruikt en moeten er dringend heel andere dingen worden gedaan.

Want dan is het vrouwtje intussen bezig om kattenbakkorreltjes bij elkaar te vegen en dat is iets waar je absoluut bij moet zijn. Die borstel die dan heen en weer gaat, is namelijk

onweerstaanbaar en beslist helemaal speciaal voor hen bedacht.

En als die attractie zijn bekoring heeft verloren, is het alweer de hoogste tijd om het balletje in de achtbaan eens een enorme mep te gaan verkopen. Dus: huppelend die kant op. Alles moet huppelend, vrolijk dribbelend, maar vooral: snel! Want we krijgen het idee nú en dan moet het ook terstond worden uitgevoerd.

En als we dan onderweg ondersteboven worden gerend door een idioot broertje dat met grote spoed op weg is naar een pantoffel waar beslist weer even speedbootje mee moet worden gespeeld, schakelen we meteen over op in volkomen stilte ravotten.

Als de denkbeeldige scheidsrechter 'break' heeft geroepen en we indrukwekkend om elkaar heen cirkelen op zoek naar een opening voor de niets ontziende volgende aanval, testen we terloops nog even een nieuw pasje uit: zijdelings lopen met een hoge rug, want dat zou toch best eens indrukwekkend kunnen overkomen.

Dat het gillend lachwekkend is, daar hebben we geen idee van.

En dan storten we ons weer op elkaar; enthousiast in staarten en oortjes bijtend,

waarbij het heel af en toe dan net even te ver gaat en er een kort hoog piepje klinkt. Dan is het ook meteen afgelopen en zitten we een klein stukje van elkaar even uit te hijgen. En dan kan het zijn dat er even brokjes gegeten moeten worden om de batterij weer op te laden, voor we gezellig tegen elkaar, op een eetkamerstoel neerploffen en binnen dertig seconden bewusteloos zijn. Tot de volgende voorstelling. Vol met dezelfde onzin maar ook geregeld iets nieuws, want de mogelijkheden zijn onuitputtelijk. En hoe dan ook: het is steeds feest.

## 2 Stoere bink

Cowboy is al jaren op dieet. Ruim tien is-ie inmiddels en hij ziet er perfect uit, maar dat is zeer zeker mede te danken aan dat dieet. Hij heeft duidelijk aanleg om veel te veel te eten en model theemuts te worden en dat is niet de bedoeling. Op de foto's van de laatste tijd vóór hij op dieet ging, staat een kater die beslist te zwaar is; vandaag de dag ziet hij er stukken beter uit.

Het dieet houdt in dat hij speciale brokjes krijgt, verdeeld over drie afgewogen porties per dag. De eerste 's ochtends vroeg en daar probeert hij zelf het tijdstip te forceren, want al een paar jaar maakt hij Marian daarvoor wakker. Die staat wel vroeg op, maar toch te laat naar zijn zin en dus klimt hij dan op bed en begint te klieren. Hij veegt door haar haar, bijt een beetje in haar neus, peutert aan het dekbed, kortom; van alles om maar duidelijk te maken dat hij trek heeft en dat het vrouwtje brokjes moet gaan pakken. Als het echt nog veel te vroeg is, rolt Marian zich zo ongeveer op onder haar dekbed, zodat er niets meer beschikbaar is om in te bijten of te kammen. Meestal geeft hij het dan na een tijdje wel op en gaat hij weer rustig liggen, tot hij een



kwartiertje later weer vindt dat het nu toch echt de hoogste tijd is. En als Marian dan eindelijk haar bed uitkomt, sprint hij al dolenthousiast de trappen af naar de begane grond waar zo meteen zo'n bakje met heerlijke brokjes zal worden gepresenteerd. Staart in de lucht, roffelende pootjes... joepie! Phoenix, zijn zusje is dan inmiddels ook van de partij. De brokjes staan in een andere ruimte, waar onze vriendjes normaal gesproken gene toegang hebben en dus zitten ze dan voor de kamerdeur te wachten tot Marian met de bakjes binnenkomt. Cowboy loopt dan knetterend van ongeduld voor die deur heen weer en Phoenix wordt daar helemaal gek van.

Dag in dag uit ontvouwt zich dan het volgende tafereel. Phoenix zit netjes met haar staartje om zich heen te wachten en Cowboy loopt als een malloot heen en weer, achtjes te draaien. Phoenix raakt daardoor geïrriteerd, gaat overeind zitten en begint met twee pootjes door de lucht te maaien om haar broer een optater te verkopen. Die staat dan vóór haar en mept met één voorpootje terug. De ene keer links-, de andere keer rechtshandig. Het overgrote deel van de slagen raakt niets dan lucht en mocht een mep wel doel raken, is er

nòg niets aan de hand want de nageltjes blijven ingetrokken en het heeft dus meer weg van een gevecht tussen wattenstaafjes. Het is een schitterend gezicht: Hij staat op drie pootjes, met één voorpootje meppend en zij, rechtop zittend, de oogjes bijna dicht geknepen tegen het geweld, als een windmolentje met twee pootjes door de lucht maaiend. En dan gaat de deur open en wordt alles vergeten. Deze voorstelling wordt driemaal daags gegeven. Vermoedelijk is er niet eens meer echt sprake van wederzijdse irritatie maar is het inmiddels de normale gang van zaken geworden. De uitdrukking is ten slotte niet voor niets 'gewoontedier'. 's Middags om kwart voor vijf zorg ik voor de brokjes. En die aflevering heeft ook weer een eigen onderdeelje. Cowboy heeft zijn brokjes het eerst op. Phoenix, die niet op dieet is en 'gewone' brokjes krijgt, eet dan nog door tot ze het welletjes vindt. Cowboy zit dat op een afstandje te bekijken. Als zijn zusje wegloopt, maakt hij een omtrekkende beweging naar haar bakje. En als ik dan nader om de beide bakjes weer op te pakken en weg te bergen, steekt hij nog gauw even een pootje in haar bakje en vist daar één van haar brokjes uit. Zo: toch mooi de baas even te snel af geweest!

Schitterend. Eén zo'n brokje maakt natuurlijk ook niet uit.

Ik hou daar inmiddels rekening mee, dus als hij niet direct tot diefstal overgaat, talm ik wat langer, zodat hij toch in de gelegenheid is om zo'n brokje te jatten. Ik bedoel: je kunt hem dat pleziertje wel ontnemen, maar dan heb ik straks een katertje rondlopen met een geknakt ego en dat wil je nou ook weer niet. Voor je het weet, ligt het ventje wekelijks bij een kattenpsycholoog op de divan om zijn frustraties op te sommen. Dus ben ik telkens net te laat om hem te stoppen en kan hij de gewiekste peer uithangen. Prachtig.

### **3 De dag dat we Bobbeltje verloren**

Bobbel wàs al een keer onder het mes geweest. Tamelijk serieus zelfs. Toen hij een beetje te lang naar onze zin gewicht verloor, volgde er een ritje naar de dierenarts en dat resulteerde in een operatie in het gebouw van de Faculteit Diergeneeskunde van de Utrechtse Universiteit.

Bobbel bleek een tumor aan zijn schildklier te hebben en die moest er absoluut uit.

We waren behoorlijk bezorgd over ons kleine vriendje en toen ik hem in zo'n kooitje meenam voor de rit naar Utrecht had ik het beslist niet naar mijn zin.

De Faculteit lag vlak naast de A27 en stond goed aangegeven dus ik arriveerde netjes op tijd. Ik stapte met een zenuwachtig zwart katertje binnen en toen ik aan de balie allerlei gegevens had opgesomd, moest ik hem op een forse weegschaal op de grond, wegen.

Bobbel had allang in de gaten dat hij in een situatie was beland waar hij totaal niet tegen opgewassen was en hij liet zich gedwee op de weegschaal plaatsen. Dat was een erg groot ding waar je probleemloos ook een Deense dog op kwijt kon.

Toen het dossier compleet was, mocht ik achter een medewerker aanlopen, naar de ruimte waar Bobbel zou overnachten voor hij de volgende dag geopereerd zou worden. We liepen een gang in die aan één kant op de achterzijde van het gebouw uitkwam: breed en volledig betegeld. Ik had me dat eigenlijk nog niet zo goed gerealiseerd, maar hier werden natuurlijk ook bijvoorbeeld paarden binnengebracht voor een operatie en dat maakt dat er totaal andere voorzieningen nodig zijn dan voor mij met mijn zwarte katertje, dat keurig in zijn eigen reiskooitje zat.

De ruimte waar Bobbeltje ging overnachten, was geen prettige verrassing. Het leek in niets op het kleine kamertje met een houten rek bij de dierenarts. Dit was een forse zaal, waar het ontzettend lawaaierig was. Tientallen katten en honden zaten daar luidkeels te klagen over de gang van zaken en ik vond het afschuwelijk om Bobbel daar achter te laten. Maar ja: het kon niet anders. Toen zijn kooi op een plank was geplaatst, zat er voor mij niets anders op dan naar huis te gaan. Ons kleine makkertje bleef achter in een kakofonie van geblaf en gemiauwen en ik denk dat hij die nacht erg weinig heeft geslapen.

Tegen het eind van de volgende ochtend werd gemeld dat de operatie succesvol was verlopen en wat later in de middag kon ik Bobbel weer ophalen. Ik pikte hem weer op in die zaal vol herrie. Hij zat achterin weggedoken in zijn kooi. Natuurlijk was hij nog behoorlijk groggy van de verdoving en zijn hals was compleet kaalgeschoren. Er zat een lelijke, dikke richel in, met zwart draad gehecht.

De hele weg naar huis putte ik me uit in geruststellend gebabbel, om hem in hemelsnaam maar zo snel mogelijk de nachtmerrie van het nachtje logeren te laten vergeten. Ik meldde dat Minou, Thomas en Beertje klaar zouden zitten want dat ze hem natuurlijk allemaal erg hadden gemist. En dat Pamela natuurlijk extra blij zou zijn als hij weer gewoon thuis zou zijn, want zij was per slot van rekening zijn speciale vriendinnetje. Bobbel en Pamela hadden al jaren een beetje verkering, ondanks dat zij een kind van haar broer had, en dat Bobbel lang geleden 'was geholpen'. En zo was het echt: ze gingen alle vijf perfect met elkaar om, maar tussen Bobbel en Pamela speelde er iets extra's. Die ontvangst thuis ging natuurlijk heel anders dan ik voorspiegelde: Bobbel werd in

een mand voor de verwarming geparkeerd, met een bakje water onder pootbereik, en de andere vier kwamen de huiskamer die dag echt nog niet in. We wilden absoluut voorkomen dat één van hen in grote nieuwsgierigheid misschien iets verkeerd zou doen terwijl Bobbel nog lang niet bij zijn positieven was.

De operatie bleek inderdaad een succes: Bobbel knapte in hoog tempo helemaal op en al snel had hij weer de buik waar hij zijn naam aan dankte. Onbegrijpelijk, want hij at absoluut niet meer dan de rest van het clubje en hij was echt wel actief.

Er ging een aantal jaar rimpelloos voorbij tot we, op een dag in de zomer van 1997, merkten dat Bobbel een beetje mat was. Hij verloor weer wat gewicht en leek gewoon niet helemaal happy. We keken het even aan, maar het verbeterde niet. En toen Bobbel op een ochtend halverwege de trap stilletjes zomaar op een tree zat en ik hem eraf tilde om hem gezellig bij zijn kameraadjes in de kamer te brengen, had hij blijkbaar even pijn.

Een uurtje later zat ik bij een dierenarts in de buurt. Die kon niet direct iets vaststellen en gaf een pijnstiller om even af te wachten wat er gebeurde.

Bobbel werd wat suffig en ontspande, maar laat in de middag ging het fout. Hij had duidelijk pijn en zat zichzelf in de weg. Inmiddels kon ik terecht bij onze eigen dierenarts en dus stapte ik met ons zwarte kameraadje in de auto. Ik wilde hem niet nu ook nog eens de stress bezorgen van opgesloten worden in die reiskooi dus ik nam hem op schoot, wat hij veel prettiger vond. Onderweg sprak ik hem bemoedigend toe, maar ik kneep 'm. Dit ging niet goed. Aangekomen in Bussum moesten we bij de spoorwegovergang even wachten en Bobbel stond rechtop tegen het stuur, te kijken naar dat vreemde ellenlange voertuig dat maar voorbij blééf komen. Alle ongemak was even vergeten, zo fascinerend vond hij de passerende trein. Maar in de wachtkamer ging het serieus fout. Hij kreeg snel steeds meer pijn en toen ik hem op mijn schoot een beetje verzette, beet hij stevig in mijn pols, een ongekende handeling voor dit zachtaardige mannetje. De dierenarts schrok van hoe Bobbel eruitzag. Zijn vacht zat in bezwete pieken, hij leek per uur gewicht te verliezen en zijn ogen stonden totaal verkeerd.



Eigenlijk was er maar één conclusie mogelijk: de gevreesde ziekte was terug en had ons vriendje volledig in zijn greep. Er werd een kort onderzoek gedaan en toen was duidelijk dat het de hoogste tijd was om in te grijpen. Liggend op de behandeltafel kreeg Bobbel een injectie die hem 'wegmaakte' gevolgd door één die hem definitief uit zijn lijden verlostte. Ons eindeloos lieve zwarte ventje, het goeiige gozertje dat met iedereen vriendjes was, lag slap op het koude marmer.

Het duurde nogal even voor mijn eerste huilbui voorbij was en ik Bobbel in een doek mee naar buiten kon nemen. Ik legde hem op de zitplaats naast me en begon de rit naar huis. Telkens keek ik naar die bult onder de doek naast me. Er bewoog niets. Er klonk niets. Het was helemaal voorbij.

Ik passeerde de treinovergang weer, waar Bobbeltje nog maar een half uurtje geleden zijn laatste ervaring had gehad.

Eenmaal thuis legde ik hem voor de verwarming op de grond. Pamela liet zich niet zien en bleef de hele avond onvindbaar.

Uitgerekend die dag had Marian een externe cursus en had ik haar niet kunnen bereiken, dus toen ze 's avonds laat thuiskwam, moest

ik haar het volkomen onverwachte slechte nieuws vertellen.

Wat later zaten we aan weerszijden van Bobbel, met onze rug tegen de cv. Minou, Thomas en Beertje kwamen tegenover ons zitten, keurig rechtop op een rijtje naast elkaar, staartjes om zich heen. Niet begrijpend keken ze naar ons en naar hun kameraadje dat nergens meer op reageerde.

De volgende dag brachten we Bobbeltje naar het crematorium in Naarden, waar ik hem zelf in de oven legde. Het deurtje werd gesloten en wij waren voorgoed ons makkertje kwijt.

## 4 Verwend

Onze vriendjes krijgen dagelijks om half negen 's avonds ieder een aantal snoepjes, een traditie die op hoge prijs wordt gesteld. We deden dat al met ons 'originele clubje van vijf'. Om half negen roep ik een paar keer 'snoepjes!', 'snoeoeoeoep-jes!' Dat is volkomen onnodig want al ruim voor die tijd wordt het baasje nadrukkelijk in de gaten gehouden. Ze kunnen geen klokkijken maar ze weten donders goed wanneer het tijd is.

Cowboy is al vanaf ongeveer kwart voor acht in staat van hoogste paraatheid. Hij ligt op de grond links achter mijn stoel, in de doorgang naar de keuken, want de traktatie wordt bewaard in een keukenla.

Phoenix pakt het anders aan: ze parkeert zich op de salontafel, recht voor me. Netjes rechtop, staartje keurig om haar heen en met grote ogen op standje hypnose. Het is een beetje wat Kaa de slang met Mowgli deed, alleen siste die 'ssssleep manchild, sssleep' en probeert Phoenix mij te laten opstaan.

Hoewel het moeilijk is, hou ik over het algemeen toch vast aan dat tijdstip van half negen. Geef één keer toe om kwart over acht en de volgende dag vinden ze dat acht uur dan natuurlijk ook wel kan.